

NEDERLANDSE EDITIE

WHEN
THE MOON
HATCHED

SARAH A.
PARKER

Raeve

HOOFDSTUK 1

5.000.165 FASEN NA STEEN

Ik krul mijn schouders naar voren en verklein mijn houding tot iets zieligs.

Bangs.

Ik loop de hoek om en stap op de onderste overloop van het trappenhuis, achtervolgd door een perkamentvogel die zo dichtbij fladdert dat het me verbaast dat hij me geen duwtje geeft om hem uit de lucht te plukken.

Terwijl ik aan de dunne ijzeren ring om mijn middelvinger draai, valt mijn blik op de zwaar gepantserde bewaker die de duistere tunnel voor me blokkeert – zijn armen zijn gekruist en zijn kaalgeschoren hoofd reikt bijna tot aan het gewelfde plafond; een troep perkamentvogels duwt tegen de deur achter hem. Hij is twee keer zo groot als ik en een frons lijkt zijn gezicht permanent in te deuken.

Zijn afkeurende blik valt op de inkeping in mijn linkeroor, vlak bij de punt. Alsof iemand met een klein mondje een stuk uit de schelp heeft gebeten.

Mijn knip.

‘Geen penning, geen toegang,’ stoot hij uit en hij doet me daarmee

meteen af als een mindere. Een nul. Iemand die geen van de vier elementaire liederen hoort.

Ik graai in mijn zak en haal de stenen penning tevoorschijn die aan beide zijden is voorzien van het insigne van de prestigieuze club – een muil van stalactieten die vanuit alle hoeken naar binnen bijt. Met de geringste gespeelde rilling overhandig ik hem en ik voel hoe de man me van top tot teen bekijkt terwijl hij de penning omdraait. Zijn blauwe harnas klettert mee met de beweging.

Ik ben benieuwd waarom hij de vogels de deur laat bevolken in plaats van ze meteen binnen te laten, maar Ráeve is degene die de uitgesprokene is, en ik ben Raeve nu niet.

‘Ik ben Kemori Daphidone,’ zeg ik op zachte en onderdanige toon. ‘Reizende bard.’

‘Waarvandaan?’

‘Orig.’

Een nederzetting waar ik nog nooit ben geweest, maar dat weerhoudt me er niet van om erover door te ratelen als hij om details vraagt.

Vorbereiding is mijn wapenuitrusting. Die trek je aan of je sterft.

Hij inspecteert de penning, geeft hem terug en zegt nors: ‘Geen sluiers.’

Ik kijk naar hem op vanonder mijn gevederde wimpers. ‘Onderdeel van mijn act. Ik maak deel uit van het geplande entertainment.’ Ik haal een rol perkament uit mijn zak en steek die naar hem uit. ‘Ik was gewaarschuwd voor de geen-sluieregels, daarom heb ik alleen de onderste helft van mijn gezicht bedekt.’

Met een boze blik opent hij de rol en zijn kraallogjes strijken zo pijnlijk langzaam over mijn motivatiebrief dat ik kramp in mijn nek begin te krijgen. Ongeduld knaagt aan me.

Uiteindelijk worden zijn ogen groot van herkenning. ‘O, jij bent de invaller!’

Ik geef een verlegen, ingetogen knikje terwijl ik eigenlijk alleen maar zijn hoofd tegen de muur wil slaan.

Hard.

Hij rolt mijn rol op, geeft hem terug en doet een stap opzij om

de deur te openen. ‘Derde verdieping. Pas op voor de waif. Hij is altijd extra hongerig zo laat in de noorderlichtcyclus.’

Mijn rilling is verre van nep.

Ik begeef me in de warme, rokerige omhelzing van de Hongerige Holte, aangevallen door een golf van zware muskus en de onderstroom van zwavel, als de deur achter me dichtslaat en de zwerm perkamentvogels verdwijnt. Door een donkere tunnel kom ik uit bij de getuite mond van een enorme, hoge grot in de vorm van een stenen long.

Een trap leidt me naar een van de vele paden die door een groep lichtgevende bronnen slingeren, waar stoom opstijgt uit de turkooizen diepten. Mensen leunen tegen de trappen met hun hoofden in hun nek terwijl ze luieren in de kabbelende warmte. Een mooi paradijs voor degenen die genoeg macht of politieke invloed hebben om zichzelf aan de zachte kant van De Kroon te houden.

Ik lach bitter.

Hier is het makkelijk om te doen alsof ons kleurrijke koninkrijk niet op een stapel botten rust.

Een vrijstaande trap leidt naar de tweede verdieping, ondersteund door bemoste pilaren. Ik loop erheen en slinger door het labrynt van paden wanneer een wolk van stoom zich omvormt tot een bleek, slungelig wezen met ogen als ebbenhouten juwelen.

‘Shit,’ mompel ik en ik stop met lopen.

Het hoofd draait onnatuurlijk. De waif kijkt me recht aan, snuift de lucht op en slaakt dan een gulzige zucht. ‘Nou, nou, nou... is jouw ziel geen mollig, sáppig ding?’

Ah.

‘Wat aardig van je. Ik ga maar we-’

‘Er zijn schreeuwende geesten die wanhopig graag met je willen praten. Wat dacht je van een klein slokje van je ziel?’ vraagt het wezen en ik zweer dat het klinkt alsof het aan het kwijlen is. ‘Dan kun je álles horen wat ze te zeggen hebben.’

Nee, bedankt, verdorie.

‘Ik pas.’

Met plezier.

Het wezen lijkt mijn bezwaar te negeren en komt dichterbij. Het verzamelt stoom, die het gebruikt om zich in mijn richting uit te strekken, waarbij dampige vingers naar me reiken.

Ik draai me met een ruk om en haast me over een ander pad met mijn nekharen recht overeind. Als ik over mijn schouder kijk, zie ik hoe het schepsel, dat zich nu over een man buigt, die tegen de rand van een bron ligt te luieren, iets schimmigs tussen zijn geopende lippen vandaan zuigt.

Een rilling prikkelt mijn huid.

Ik bedank de Scheppers stilletjes dat waifs zeldzaam zijn en dat ze alleen in mistgordijnen rondspoken, waar ze aan zielen knabbelen in ruil voor boodschappen van welwillende doden.

Ik kan niets ergers bedenken. Ik weet zeker dat de geesten die zo ‘wanhopig graag’ met me willen praten niets aardigs te zeggen hebben.

Niet dat ik het ze kwalijk kan nemen.

Gelukkig zijn die enge zielenknabbelaars snel afgeleid.

Ik ren een trap op, die ruim boven de reikende stoomvingers uitkomt. Ik hoor gelach en rinkelende glazen als ik op de tweede verdieping kom, die bezaaid is met Skripi-tafels.

Er staan mensen bij elkaar; ze puffen aan rookstaafjes, drinken van fonkelende drankjes en houden de stukken van het spel dicht tegen hun borst. Dobbelstenen worden gegooid en stapels drakenbloedsteen gaan van hand tot hand.

Ik werp heimelijk een blik op hun kleding. Sommigen zijn gekleed in kleurrijke, met edelstenen bezette gewaden. Anderen dragen fijn getailleerde jassen, hebben gevederde vormen in geschoren kapsels en elementaire kralen die aan hun oorlellen hangen. Een opschepperig teken van hun vermogen om de verschillende elementaire liederen te kunnen horen:

Rood voor Ignos.

Blauw voor Rayne.

Bruin voor Bulder.

Doorzichtig voor Clode.

Afgezien van de kralen kun je meestal een hooggeplaatste

Waas-elementair aan de andere kant van een kamer herkennen: degenen die meer dan tien kleuren op een enkele outfit hebben, alsof ze daarmee zo machtig zijn als de kleurrijke draken die heersen over de hemel van dit koninkrijk.

De grote Smelmuilen.

Grappig, want zij zouden de eersten zijn die de beesten zouden laten bloeden als de bloedsteenmijn ooit opdroogde.

Ik ben halverwege een smalle trap die in de achterste muur is uitgehakt als een lang en breed iemand gehuld in een mantel van boven naar beneden stormt.

Ik stop met lopen, niet in staat om veel van zijn gezicht te zien, afgezien van zijn sterke kaak met een donkere, goed getrimde baard; de kap van zijn mantel werpt al het andere in schaduwen.

Hij vertraagt niet. Hij blijft gewoon de trap aflopen, ondanks het feit dat ik gekleed ben in een opvallende, felrode jurk die onmogelijk te missen is.

Ik knars bijna met mijn tanden en herinner me nog *nét* op tijd het metalen kapje dat mijn achterste kies bedekt om een geïmproviseerde activering van mijn geheime wapen te voorkomen.

Hij past zelf nauwelijks op de trap, wat betekent dat we krapjes langs elkaar zullen moeten schuifelen om elkaar te passeren.

Heerlijk.

Typisch elementair uitschot, alleen maar aan zichzelf denken.

Zuchtend krul ik mijn schouders verder naar voren en stap opzij, mezelf eraan herinnerend dat ik Kemori Daphidone ben, reizende bard uit Orig. Ik ben zelig. Bang. En ik ben hier absoluut niet om 'per ongeluk' deze man te laten struikelen en hem van de trap te zien tuimelen.

Absoluut niet.

Met mijn rug tegen de muur hou ik mijn ogen naar beneden gericht en wacht tot hij voorbijkomt; zijn zware stappen komen steeds dichterbij. Zo dichtbij dat ik getroffen word door een rokerig muskusaroma vermengd met de geur van vers gespleten steen, verzacht met toetsen van iets boterachtigs.

Mijn adem stokt en komt dan huiverend vrij, alsof ik geen

afscheid wil nemen van de dichte, weelderige geur die misschien wel een van de beste geuren is die ik ooit heb ingeademd...

Hij stapt opzij en loopt langs me heen.

Stópt.

Ik ben gevangen in zijn schaduw als een vlam in het donker en mijn hart pompt hard en snel. Mijn keel bonst met elke seconde die voorbij tikt.

Waarom beweegt hij niet?

Ik loop verder de trap op en onttrek me aan zijn energie. 'Pardon.'

Moet ergens zijn, heb handen om af te snijden.

Een dik, raspnd geluid rommelt uit hem, alsof het zich los heeft moeten worstelen.

De lucht verschuift.

Ik verschuif mee.

Ik draai me om en grijp zijn pols met de snelheid van een blikseminslag. Spanning ligt dik in de lucht en mijn blik valt op zijn grote, met littekens bedekte uitgestrekte hand, die midden in een beweging is gestopt, alsof hij op het punt stond mijn sluiert te pakken en af te rukken.

De klootzak.

Hoewel ik zijn ogen niet kan zien, voel ik zijn doordringende blik met zo'n indringende intensiteit dat mijn longen vol stenen zitten. Het spoor van zijn aandacht loopt naar de ronde inkeping in mijn oor.

Terug naar mijn ogen.

Scherpe woorden verzamelen zich op mijn tong als doornen en ik ben geneigd naar hem te spugen. Dan herinner ik me dat mensen die opstaan tegen hooggeplaatste elementairen eindigen als drakenvoer.

In plaats daarvan slik ik de woorden in. Iets wat nooit goed voelt, hoe vaak ik het ook doe.

Ik maak me los, buig mijn hoofd en schuifel een paar stappen achteruit. Ik stop pas wanneer ik hoog genoeg ben om op de man neer te kijken. Ver genoeg weg zodat ik minder geneigd ben om hem in zijn keel te slaan omdat hij denkt dat hij me kon ontmaskeren.

‘Excuses,’ stoot ik uit, in een poging onderdanig te klinken. En ik faal jammerlijk. ‘De sluier hoort bij mijn act.’

Er volgt een stilte, dik als kleverige stroop.

Ga, Raeve.

Ik deins achteruit, weg van zijn aanwezigheid, draai me om en haast me de trap op.

Ik kijk niet achterom en zwaai met mijn rol en penning naar de tweede groep strenge bewakers, van wie er een zich losmaakt om me naar het podium te begeleiden. Ik word het schimmige hol binnengeleid en overspoeld door de geur van turf en Mede, getroffen door de drastische verandering in sfeer.

Stenen tanden steken uit het plafond en snijden de ruimte in boogsegmenten die in roestig haardlicht zijn gehuld dat uit felle kandelaars komt. Langs de buitenmuren staan donkerverlichte hokjes met zware gordijnen die privacy bieden aan wie dat wil. Nul-serversters glijden door de ruimte met dienbladen vol mokken Mede en andere mistige dranken en delen ze uit aan joviale elementairen die rond stenen tafels zijn verzameld.

Verstopt in de schaduw van de bewaker werp ik een scherpe blik op de eclecticische gasten en frustratie knaagt aan mijn zenuwen als ik het gezicht dat ik zoek niet zie.

Zit in een van de hokjes, als je blijft.

De bewaker leidt me naar een centraal podium bekroond met talloze stalagmieten die lijken op de tralies van een kooi en ik moet bijna lachen, alleen omdat ik me niets meer morbide en toepasselijk kan voorstellen.

Binnen zit een fragiele vrouw op een krukje. Ze houdt een witte viool vast waarin lichtgevende runen zijn geëst die het geluid waarschijnlijk stimuleren. Ze draagt een eenvoudige jurk met volle buste die lijkt op de mijne, maar dan blauw en veel lossier rond de discrete zwelling van haar zwangere buik.

Met gesloten ogen zingt ze een melancholisch deuntje terwijl er witte lichtvlokken van het gewelfde plafond vallen als sneeuw. Ze strijken neer op haar bleke haren en doven uit.

Ik bedank de bewaker en ga op de kruk naast de muzikant

zitten. Haar lied bereikt een zangerig crescendo terwijl ik op zoek ga naar een versterker.

‘Hun Runi werkt eraan,’ fluistert ze, terwijl ze haar viool laat zakken en me aankijkt door haar doordringende groene ogen omlijst met blauwe wimpers met veerpunten. ‘Viel vorige cyclus steeds uit.’

Ah.

‘Zal niet lang duren. Ik ben Levvi, trouwens.’

‘Kemori Daphidone, reizende bard uit Orig.’

Ze werpt me een vriendelijke glimlach toe die een beetje smelt als haar blik op iets achter me valt.

Mijn hart schiet in mijn keel als een roodharige man langsluipend. Hij weeft tussen de menigte, gekleed in een smetteloze bloedrode jas – de kleur past perfect bij zijn rode elementaire kraal waarmee hij pronkt.

Opluchting glijdt door me heen en gretige anticipatie zorgt ervoor dat ik mijn handen ineenvouw en weer losmaak.

Tarik Relaken.

Hij neemt ons in zich op, met een hongerige blik die over mijn in korset geklede buste glijdt voordat hij doorloopt naar een hokje waar drie andere mannen zitten te loungen. Hij laat het gordijn open, begint een geanimeerd gesprek te voeren en werpt af en toe een blik mijn kant op. Geladen blikken die me afschilderen als een goed gepresenteerd stuk vlees waar hij maar al te graag van zou smullen.

Ik zie je, klootzak.

Ik zie de gehulde man die ik op de trap tegenkwam en hoe hij zich nu door de schemerige ruimte beweegt...

Mijn hart maakt een salto.

Hij navigeert langs andere gasten en mijn gedachten raken verward in een rommelige knoop terwijl hij naar een leeg hokje achter in de zaal gaat.

Eerder had hij zo’n haast toen hij bijna over me heen walste op weg naar beneden. Nu is hij terug. *Waarom?*

Zaken? Nieuwsgierigheid? Of heeft hij de verkeerde indruk van me gekregen op de trap?

Scheppers, is dát waarom hij terug is gekomen? Omdat hij het graag doet met nullen en hoopt op een makkelijke vrijpartij?

Zijn hoofd draait in mijn richting en zijn blik gaat over de bovenste helft van mijn gezicht als een warme, zachte streling, waardoor de lucht tussen ons verstijft.

Ik slik een kreun in.

Ik heb hard gevochten om deze operatie goedgekeurd te krijgen. Die betekent álles voor me. Als die klootzak onze zorgvuldig opgestelde plannen verpest, krijgen we misschien voor wie weet hoelang geen kans meer. Ervan uitgaande dat een nieuwe poging überhaupt wordt goedgekeurd.

‘Ben je nieuw hier, schat? Ik heb je hier nog niet eerder gezien.’

Ik dwing mijn blik te verzachten en kijk naar Levvi, haar nul-knip duidelijk zichtbaar in het oor dat uit haar weelderige haar steekt. ‘Ik val gewoon in.’

‘Ah, zo.’ Ze werpt een blik de kamer rond en haar lippen bewegen nauwelijks terwijl ze fluistert: ‘Die man met rood haar die net langsliep? Zijn naam is Heer Tarik Relaken. Blijf bij hem uit de buurt. Veel artiesten trekken zijn aandacht en verdwijnen dan.’

Ik trek grote ogen in geveinsde shock. ‘Echt?’

Ze knikt.

‘De kleur van je jurk, je ingetogen karakter en je lange zwarte haar...’ Haar blik gaat langs mijn lichaam en weer omhoog. ‘Je bent precies zijn type.’

Ik vertel haar niet dat dat het punt is.

De hoop.

Tenminste, dat wás het totdat ik een verhulde waarnemer ontdekte die me nu achteraan in de kamer in de gaten houdt, met zijn armen over elkaar geslagen en neergestreken aan de tafel van een verder leeg hokje.

‘Er is een reden waarom deze plek nietszeggende rekruten verliest, en het is niet omwille van het magere loon,’ stoot ze met een zure glimlach uit.

Ik doe geen moeite om te vragen waarom ze blijft, de bolling van haar buik bewijst genoeg. Er zijn weinig mogelijkheden voor

een nul om in Gore de kost te verdienen, behalve ploeteren in de mijnen. Geen plek voor een zwangere vrouw. Mensen doen wat ze kunnen om rond te komen, zelfs als dat betekent dat ze de dunne lijn moeten bewandelen tussen een veilig en een gevaarlijk bestaan.

‘Ik waardeer de waarschuwing,’ fluister ik, denkend aan de mysterieuze tip die Sereme blijkbaar vroeg op de dae kreeg toen onze huidige plannen al in gang waren gezet. Ik vraag me af of die van Levvi kwam en dat ze te bang is om haar handen vuil te maken door betrokken te raken bij *Fíur du Ath* en onze sympathieke, zij het blóéderige, zaken.

Begrijpelijk.

Er is geen makkelijkere manier om onze tirannieke koning kwaad te maken dan contact te leggen met zijn vijanden.

Een Runi komt dichterbij. Een wit gewaad hangt van zijn slanke lichaam en zijn donker haar is in een laag knotje naar achteren getrokken. Hij kijkt langs zijn neus op me neer en mijn blik valt op de enige knoop die zijn losse kleding op zijn plaats houdt. Het symbool van een etsstok op het ronde hout geeft aan dat hij basisrunen kan etsen.

Door de manier waarop hij naar me gluurde, verwachtte ik er twee of drie. Misschien een speciaal geschenk zoals bloedrijgen, of iets anders spectaculairs. Op zijn minst dacht ik dat zijn etsknoop meer zou zijn dan elementair – gemaakt van zilver of goud.

Ik wou dat ik dat kon zeggen.

In plaats daarvan neem ik de versterker met een ingetogen knik van mijn hoofd aan en sla mijn bezwete handpalmen om de holle lengte van het metaal dat bezaaid is met stippen en wervelingen die hun eigen licht uitstralen.

Ik werp nog een blik op Tarik Relaken en mijn tanden knarsen wanneer ik terugkijk naar de verhulde waarnemer met wie ik zeker geen rekening heb gehouden. Onbehagen sijpelt door me heen.

‘Gaat het?’

Nee.

Een perkamentvogel fladdert dichtbij, haalt zijn snuitje op, plooit zijn gevouwen vleugels en ploft neer in mijn schoot. ‘Nog

nooit voor zo'n grote menigte gezongen,' mompel ik, de boodschap opbergend voor later.

'Ik snap het,' zegt Levvi en ze schenkt me een geruststellende glimlach. 'Ze zijn meestal te veel met zichzelf bezig om ons op te merken.' Ze tilt haar viool op en laat de voet rusten tegen de holte van haar nek. 'Ken je "Ballade van de Gevallen Maan"?'

Alle warmte sijpelt van mijn gezicht en een stukje van een herinnering dwarrelt door mijn achterhoofd. Ontdaan van emotie. Schoonheid.

Pijn.

De geest van iets wat ik nauwelijks kan bevatten, het lijkt verankerd in mijn ijzige nether. Die plek in mij die uitgestrekt is als de Ergor Vlaktes waar ik ooit alleen liep, vlekken van het bloed van een ander op de vodden die aan mijn graatmagere lijf vastzaten.

'Ja,' zeg ik schor. 'Ik ken dat lied heel goed.'

Levvi sleept haar strijkstok over uitgerekte snaren van Maanpluimstaarthaar die schitteren in de duisternis en snijdt de eerste noot eruit – zo lang en diep dat hij bijna tastbaar is. Ze speelt de volgende paar met zoveel passie dat het lijkt alsof ze de melodie zelf heeft geschreven.

Alsof de mooie woorden van de fabel werden bewerkt uit de as van haar eigen gekooide verleden.

Ik til de versterker naar mijn gesluisde lippen en zuig mijn longen vol, waarbij ik een beetje verschuif zodat de verborgen dolk in mijn lijfje niet tegen mijn rib aan stoot. Ik sluit mijn ogen en stort me in de melodie op dezelfde manier waarop ik me ooit in het leven stortte, maar met de woorden die ik sindsdien heb leren spreken. Gepantserd door de verschrikkingen die ik sindsdien ben tegengekomen.

Vlammende verschrikkingen.

Geestverruimende verschrikkingen.

De menigte lost op in de vergetelheid terwijl ik zing over een inktzwarte Sabelaar die in een zwartfluwelen lucht vliegt, zich tot een bal opkrult en sterft in het donker waar ze nooit meer gezien zal worden. Van een glanzende Maanpluim die zich naast het

roetkleurige beest nestelt en haar vorm verlicht.

Om haar licht te geven.

Ik zing over het geleidelijke doven van de Maanpluim. Over hoe beetje bij beetje, opkomst na opkomst, haar glans de Sabelaar voedt en de schubben van het schepsel wit kleurt, de melodie dompelend in diepere, meer vernietigende noten wanneer ik zing over de wegglijdende greep van de Maanpluim op de hemel.

Over haar val.

Over de Sabelaar die zich ontvouwt van haar plekje tussen de sterren, vol leven en licht, zwevend naar de wereld beneden en op zoek naar haar vriend. Over hoe ze door ondoorzichtige steensplinters verspreid over de sneeuw ging, om haar weer in elkaar te zetten.

En fáálde.

Mijn oogleden fladderen open en ik word me er vaag van bewust dat elk paar ogen in de kamer op ons gericht is, toekijkend. Groot van hebzucht of nat van emoties die over geverfde wangen glijden.

Maar het is de man met de kap die mijn aandacht trekt, de bovenste helft van zijn gezicht nog steeds verborgen in de schaduw van zijn kap. Desondanks glijdt zijn blik door de ruimte en omarmt me in een ijzeren greep die ik niet van me af kan schudden.

Terwijl de woorden over mijn lippen blijven komen, word ik me er scherp van bewust dat er een gevaar schuilt in deze man die alle anderen in de kamer overschaduwet in zowel grootte als aanwezigheid. Die daar staat met het zelfverzekerde gemak van iemand die onaantastbaar is.

Een ontnuchterende realisatie slaat in als een slag tegen de zijkant van mijn hoofd en mijn blik dwaalt af naar Tarik, die in zijn hokje zit en me met zo'n veroordelende honger aankijkt dat ik weet dat ik deze plek niet zal verlaten zonder dat hij me achtervolgt. De perfecte uitkomst.

Behalve...

Ik kijk terug naar mijn gemaskerde waarnemer, naar de donkere schaduwen die zijn identiteit verhullen.

Ik kwam hierheen om één monster te lokken, maar uiteindelijk ving ik er twee.

De Scheppers hadden niet verwacht dat hun geliefde draken aan het einde van hun leven de lucht in zouden vliegen. Dat ze zich net buiten de zwaartekracht zouden oprullen en de lucht zouden bezaaien met grafstenen. Met manen. En ze hadden al zeker niet verwacht dat ze zouden VALLLEN.

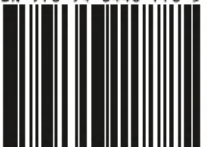
Als Elding-zwaard voor de rebellengroep Fíur du Ath is het Raeves taak om te moorden zonder betrappt te worden. Wanneer een rivaliserende premiejager haar wereld op z'n kop zet, vloeit er bloed, breken er harten en wordt Raeve gevangengenomen door het Nobelsgilde, een groep machtige fae die van haar een politiek statement maken.

Gebroken door het verlies van zijn grote liefde, onthoofdde Kaan Vaegor een koning en eigende hij zich zijn gesmolten kroon toe. Tijdens zijn onophoudelijke zoektocht om de eeuwige pijn in zijn borst te stillen, wordt hij door een aanwijzing naar de zwaarbeveiligde gevangenis van de hoofdstad gelokt, waar hij de opgesloten Raeve aantreft...

Samen zullen ze alles platbranden.

Echo's uit het verleden razen tussen hen heen en weer. Nu gaan ze op zoek naar waarheden die alles wat ze wisten over hun wereld – en elkaar – dreigen te verbrijzelen.

ISBN 978-94-6440-778-5

9 789464 407785 >

 SVM
PUBLISHING

 SVM PUBLISHING

 SVM PUBLISHING